

∞ Sirius ∞

Christian Deterink

“Borguyjan, zo moet het gaan heten.”

“Wat?”, hoorde ik mezelf vragen, niet zozeer omdat ik het niet verstaan had, maar meer omdat ik afgeleid was. Ik bekeek vanaf mijn veilige positie aan de bar de danscontest op het podium, even verderop. Er werd opzweepende Caribische muziek gedraaid en de zes jonge mannen op het podium moesten om beurten hun danskunsten vertonen met Conny, het exotische meisje uit het animatieteam waar zo wat iedereen jonger dan 50 jaar in dit hotel een oogje op had laten vallen.

“Borguyjan”, zei Bor nog een keer, “Onze namen en dan samen.”

Ik draaide mijn hoofd naar hem om en lachte, “Ja, met jouw naam als eerste en die van mij helemaal achteraan zeker!”

“Moet je nagaan hoe ik me voel”, zei Guy, die aan de andere kant naast Bor zat, “ik zit in de sandwich.”

Ik lachte en knipoogde gemaakt schalks, “Daar zijn goede vrienden voor!”

Mijn aandacht werd weer getrokken naar het podium. Conny trok net een man die ik inmiddels kende als Ward het podium op en begon bij wijze van dans tegen hem op te rijden. Maar Ward bracht het er zeker niet onaardig van af en dwong applaus af onder het publiek. Ik glimlachte. Ik mocht deze Amerikaan wel, sinds we eerder op de dag samen met hem op een duiktrip geweest. Toen we ons hadden willen inschrijven, had hij aangeboden mee te gaan, omdat je alleen als koppel kon aanmelden. Met zijn vieren waren we in een open sloep naar groep rotseilanden voor de kust van Isla Margarita gevaren, Los Frailes, waar we na een zeer korte instructie min of meer het diepe in waren gegooid. Als Ward niet mijn buddy was geweest, zoals dat in duiktermen heet, was ik waarschijnlijk al snel in paniek geraakt. Maar hij wist me tot rust te manen en had me langs enkele prachtige plekjes gevoerd.

Ik bracht twee vingers in mijn mond en floot toen Ward met geheven armen het applaus ontving. Hij zag ons zitten en lachte.

“Ik vind het wel een leuk idee”, hoorde ik Guy zeggen.

“Wat is er mis met Sirius?”, vroeg ik, me weer bij het gesprek voegend. Ik moet toegeven dat ik het besturingssysteem dat we gedrieën hadden ontworpen nauwelijks kon voorstellen onder een andere naam.

“Niets”, zei Bor, “Maar daar is ook alles mee gezegd.”

Ik voelde me een beetje geïrriteerd worden, “Maar daar kom je nu mee, nu we zelfs al het logo ontwikkeld hebben.”

Bor maakte een afwerend gebaar, “Een vriendje van je op de uni heeft een krabbel op papier gezet, meer niet.”

“Een krabbel?”, bracht ik verontwaardigd uit. Ik boog me voorover en schoof mijn cocktail wat opzij, “Jij weet net zo goed als ik hoe lang we al aan dat ontwerp bezig zijn.”

“Een hond op een ster, knap hoor, ook zo letterlijk”, zei Bor bijna laatdunkend.

Ik ontstak in woede; “Makkelijke kritiek, Bor, zeker voor iemand die nooit iets wezenlijks heeft bijgedragen!”

Bor schoot overeind alsof hij stroom had gekregen. Hij wilde uitbarsten, maar Guy kwam op tijd tussenbeide. Die goeie ouwe Guy, altijd de verstandigste, “Hoho, jongens, geen ruzie. We hebben nu vakantie! Ontspanning! Cocktails!” Ter illustratie hief hij zijn Pina Colada op, als om te proosten.

“Mooie vakantie ja”, snoof Bor. Hij schoof zijn kruk weg en beende woedend weg, na mij nog één keer vernietigend te hebben aangekeken. Ik moet toegeven dat ik me enigszins schuldig voelde.

“Goed gedaan, Jan”, sneerde Guy.

Ik hief mijn handen op, “Ja ja, ik ben te ver gegaan, vooruit. Ik bied hem straks wel mijn excuses aan. Maar eerst nog een rondje van mij!”

Het was al minstens een paar uur en minstens vier cocktails later, toen Ward op ons toe kwam lopen. Tot dat moment hadden Guy en ik vooral gesproken over de praktische aspecten aan de invoering van het nieuwe revolutionaire besturingssysteem, dat we op de markt wilden brengen. Het nieuwe Windows, zoals je wilt. Onze creatie vervulde me nog steeds van opwinding, omdat ik ervan overtuigd was dat het baanbrekend was en het digitale landschap voor de komende decennia zou gaan bepalen. En tot en met nu hadden we voor iedereen geheim gehouden, het moest een volledige verrassing worden.

Ik veerde op: “Hé Ward, kom erbij”, zei ik in het Engels.

Hij keek ons bevreemd aan. Ondanks mijn stevige kegel viel me op dat hij er heel anders uit zag dan normaal, hij droeg een bril en had ander haar.

“Ken ik jullie?”

Nu was het mijn beurt om verbaasd te zijn. Guy loste het raadsel op: “Jij moet zijn tweelingbroer zijn!”

“Shit ja”, riep ik uit, “Ward had daar al over verteld. Ben jij niet Paul?”

Hij knikte zonder al te veel enthousiasme.

“Drink een cocktailtje mee”, bood ik aan.

Hij knikte opnieuw voorzichtig, alsof hij nog niet zeker wist daar verstandig aan te doen.

“Waar is Ward?”, vroeg Guy.

Paul maakte een gebaar, “In onze kamer. Ik ben eruit geschopt door hem...” Hij glimlachte dun. “Hoezo”, vroeg ik, terwijl ik hem zijn drankje gaf. Ik had begrepen dat de twee broers samen op vakantie waren.

Paul maakte een wegwerpgebaar, “Iets met zo’n meisje van de animatie.”

Ik lachte schalks, “Toch niet Conny?” Ik stootte Guy met mijn elleboog aan.

Paul bromde iets binnensmonds en nam een flinke slok van zijn cocktail. Ik meende te verstaan “het zijn allemaal hoeren”, wat me bevreemde.

“Vrolijke jongen”, fluisterde ik een beetje aangedaan tegen Guy. Uit mijn ooghoeken zag ik hoe Paul van boven zijn drankje met toegeknepen ogen zijn blik over de aanwezigen liet gaan. Het leek eerder alsof hij probeerde in te schatten wie zijn grootste vijand was, dan dat hij gewoon mensen zocht om een praatje mee te maken. Ik verbaasde me erover hoe anders hij was dan de open, spontane Ward.

“En ga jij nog duiken deze vakantie?”, vroeg ik om een gesprek op gang te zetten.

“Nee”, zei Paul kortaf, “ik heb andere dingen te doen.”

Ik voelde me een beetje boos worden, “O ja? Ben je een slachtoffer aan het kiezen om te vermoorden en te verkrachten? In die volgorde?” Ik hoopte hem met een lompe grap uit de tent te lokken, maar daar was hij duidelijk niet van gediend. Met koude ogen zette hij zijn halfvolle glas op de bar, gromde nog iets en maakte zich uit de voeten.

Ik keek Guy perplex aan, “Heb ik iets verkeerd gezegd?” Guy schudde afkeurend met zijn hoofd, “Jij ook altijd met je grote bek. Laten we maar naar de kamer teruggaan.”

Ik knikte en pas toen ik opstond merkte ik hoe aangeschoten ik was. Bij de uitgang schoot ik een Nederlander aan, die ik één keer bij het zwembad had gesproken, “Zeg eens, wat is het eerste dat je inschiet bij de naam Borguyjan?”

“Een Armeense mafia-baas?”

Ik maakte een handgebaar tegen Guy als in: Zie je wel.

We liepen, zo goed als we konden in onze beschonken toestand, richting onze hotelkamer. Het was gelukkig dichtbij. We hadden een ruime kamer direct aan het zwembad genomen met twee King-size bedden. Toen we de deur openden verwachtten we dat Bor daar inmiddels al lang en breed zou liggen te maffen. Maar toen het licht was ingeschakeld zagen we dat beide bedden onbeslapen waren. Het vogeltje Bor was gevlogen.

We realiseerden ons toen nog niet dat dit nog maar het begin zou zijn van al het onheil.

Want Bor keerde niet terug.

De volgende nacht werd er op de deur van onze hotelkamer gebonsd. Ik schoot wakker en zag op de reiswaakker dat het drie uur was. Met een schok bedacht ik dat er pas een etmaal verstreken was sinds we nog onbezorgd cocktails hadden gedronken aan de bar. Toch leken de twee momenten gescheiden door een eeuwigheid, zoveel was er sindsdien gebeurd.

Ondanks het feit dat Guy en ik nog nauwelijks hadden geslapen, veerden we allebei meteen op, alsof we strak opgespannen poppetjes waren. Guy was toch nog sneller. Hij sprong uit bed en opende met een ruk de deur. Beiden hoopten we Bor te zien, natuurlijk, omdat onze zorgen dan eindelijk voorbij zouden zijn. Misschien zouden we over een paar dagen wel vrolijk lachen om het gebeurde, bedacht ik me, en ik voelde hoe de hoop me even oplichtte.

Maar het was Bor niet; het was Ward. Onze teleurstelling moest voor hem duidelijk merkbaar zijn.

"Goh, jullie zien er beroerd uit", zei hij meteen toen het licht was aangeknipt.

Guy en ik konden alleen maar knikken. Wat konden we zeggen? We hadden ook een vreselijke dag achter de rug. Toen we Bor niet op onze kamer hadden aangetroffen, hadden we aanvankelijk tegen elkaar gezegd dat die waarschijnlijk gewoon naar een strandfeest of zo was gegaan, en uiteindelijk wel weer zou komen opdagen. Maar toen hij bij het ochtendgloren nog steeds niet was terug gekomen, waren we ons echt zorgen gaan maken.

Uiteindelijk hadden we vroeg in de ochtend melding gemaakt van de vermissing bij de balie van ons hotel. De hotelmanager was in eerste instantie niet echt onder de indruk geweest ("Die is vast gaan stappen in Porlamar en is bij deze of gene het bed in gedoken"), tot opeens een sleutelkaart van onze kamer die door iemand was gevonden op het parkeerterrein. Bor's sleutel.

Er was, zonder ruchtbaarheid aan de vermissing te geven, meteen een zoektocht in en rond het hotel begonnen, die echter niets had opgeleverd. Tenslotte was de politie er bij gehaald. We hadden opnieuw ons verhaal gedaan en de inspecteur, een man die Alves heette, had beloofd de zoektocht naar Bor uit te breiden, als wij wilden beloven in de tussentijd het hotel niet te verlaten. En zo waren we de rest van de dag onze hotelkamer niet meer uit geweest, niet bij machte om nog iets te doen en op van de zenuwen. Uiteindelijk waren we beide uitgeput in slaap gesukkeld. "Jij ziet er anders ook niet fris uit", zei Guy. Hij had gelijk, Ward leek al bijna net zo vermoeid en aangedaan als wij.

"Dat klopt", zuchtte Ward terwijl hij de kamer binnen liep, "Maar wat een toestand ook met Bor!"

"Hoe weet jij van de vermissing?", vroeg ik scherp terwijl ik me op mijn ellebogen optrok, "dat weet nog niemand."

"Ja, we hebben nog niet eens het thuisfront geïnformeerd", voegde Guy er aan toe op een toon die duidelijk maakte dat hij het met de beslissing om die nog in het ongewisse te laten niet eens was geweest.

Ward spreidde zijn handen, "Dat klopt ook, maar ik heb vandaag wat opgevangen bij de receptie." Hij ging op het eerste bed zitten. Guy bleef staan, leunend tegen een muur.

"Heb jij gisteravond nog iets van Bor vernomen?", vroeg ik. Nee, dacht ik meteen, die was natuurlijk veel te druk met het animatie-meisje. Ward gaf echter niet het antwoord dat ik had verwacht; "Ik vrees dat ik vermoed wat hem is overkomen!"

Ik schoot meteen overeind, "Wat bedoel je?"

Paul draaide zich naar me toe en zei; "Bor is niet de enige die weg is. Paul ook, mijn tweelingbroer."

"Wat?", brak ik uit. "We hebben hem gisteravond nog gezien", zei Guy schijnbaar tot verbazing van Ward, "Hij was een beetje vreemd."

Ward knikte begrijpend en streek nadenkend met een hand over zijn kin. Tenslotte zei hij: "Er is geen tijd om jullie alles te vertellen over Paul, jongens, maar geloof me als ik zeg dat hij ... niet helemaal spoort. Hij heeft soms rare buien en waanideeën. Hij is pas een maand uit een kliniek en ik had juist gehoopt dat een vakantie rustgevend voor hem zou zijn."

"Nou, zo leek het niet helemaal", zei ik, "Maar wat heeft dat met Bor te maken?"

“Heb je ook iets verkeerd gezegd tegen hem?”, vroeg Ward aan me.

“Ik heb hem een drankje aangeboden”, zei ik snel, maar Guy vulde meteen aan: “En hij maakte een nogal lompe grap.”

Ward knikte, “Misschien precies genoeg als vonkje voor een kruitvat. Bij zijn buien is Paul heel wraakzuchtig.”

“Maar Bor was er toen niet eens meer bij”, bracht ik verontwaardigd uit terwijl ik dacht: Straks krijg ik nog de schuld van dit alles ook!

“Hij zal jullie vast eerder samen hebben gezien”, zei Ward bedachtzaam. Het leek alsof hem iets inschoot en hij haalde een papiertje uit zijn zak. Toen het uitgevouwen was, bleek het een kaartje van Isla Margarita te zijn.

“Dit vond ik vanochtend in mijn kamer, waarschijnlijk van Paul”, zei Ward, “zie je die aantekening?” Guy en ik bogen voorover. Een plaatsje juist ten noorden van Boca de Poza op het westelijke woestijnachtige schiereiland Macanao was omcirkeld. Er stond een tekeningetje bij wat leek op een hoofd die op de grond was geplaatst.

“Paul heeft me laatst verteld over een film die hij had gezien over de rituelen van de Navajo indianen. Je wilt niet weten hoe die hun vijanden straffen.”

Guy bracht een vinger omhoog; voor mij een inmiddels heel bekend gebaar, tenslotte was Guy vaak het slimste jongetje in de klas. Hij zat altijd vol met ideeën: “Ze graven ze ergens in de woestijn tot het hoofd in, om ze uit te laten drogen. Het schijnt een vreselijke dood te zijn...”

Ward knikte.

“Ho, wacht even”, bracht ik op hoge toon uit, “begrijp ik goed dat je denkt dat je broer Bor daar wil ingraven, als wraak voor een gewoon slechte grap?”

Ward keek me aan en zei, “Het is buiten proportie, maar niet voor Paul. En zijn huurauto is weg.”

Ik maakte een wegwerpgebaar en voelde me opeens misselijk, “Dit is belachelijk.”

Ward bleef me aankijken, “Niet als je Paul kent.”

Ik wendde mijn blik af. Er viel een geladen stilte die uiteindelijk gebroken werd door Guy, “Als de zaken er zo voor staan, dan moeten we inspecteur Alves meteen inlichten!”

“Nee”, hoorde ik Ward zeggen, “dat lijkt me niet verstandig.

Ik schoot overeind, “Nee? Wat wil je dan?”

Het duurde even voor Ward antwoord gaf, “Ik wil nu meteen samen met jullie er naar toe gaan.”

“Wàt?”, riep ik luid.

Ward sloeg zijn blik neer, “Je weet niet hoe het is. Het leek eindelijk beter te gaan met Paul. Als hij echt Bor heeft ontvoerd, wordt hem misschien wel poging tot doodslag ten laste gelegd.”

“En terecht!” Ik moet bekennen dat mijn volume nog steeds steeg.

Ward keek naar me op, “Is het dat? Uiteindelijk heeft Paul nog nooit iemand kwaad gedaan. Natuurlijk gaat hij Bor niet echt kwaad doen. Hij is alleen... tijdelijk in de war. Maar opgepakt worden, dat zou de nekslag zijn voor hem.”

Ik wilde weer tegen hem ingaan, maar Guy legde zijn hand op mijn schouder.

“Misschien heeft Ward gelijk”, zei hij.

Het was vroeg in de ochtend toen we na een rit van bijna drie uur aankwamen in het plaatsje Robiedal. We reden in Ward's huurauto, een comfortabele hatchback. Paul was, zo zei Ward, met zijn eigen huurauto weggereden, een Toyota terreinwagen, zoals er hier zoveel van reden. "Wat nu?", vroeg ik vanuit de passagiersstoel, terwijl we het dorp alweer uitreden.

"De woestijn in", zei Ward, "hij zal een rustig plaatsje hebben uitgezocht". Hij bekeek een wegenkaart en wees tenslotte een iel lijntje aan dat de binnenlanden in voerde, "Hier!" Guy keek vanaf de achterbank mee en knikte instemmend, "Laten we maar doen!"

We begonnen weer te rijden. Ik kreeg de kaart voor me op schoot, maar werd er al snel geen wijs meer uit. Gelukkig bleek Ward over een goed richtinggevoel te beschikken. Bij elke splitsing koos hij snel en beslist. Onze omgeving bestond al snel alleen nog maar uit louter woestijn. Bij de briefing van onze reisorganisatie had ik al gehoord dat dit deel van Isla Margarita heel woestijnachtig was en vrijwel onbewoond, op enkele dorpen langs de kust na. We hadden zelfs nog een jeep-safari hier naar toe kunnen boeken, maar hadden dat graag aan ons voorbij laten gaan. En nu zijn we toch hier, bedacht ik cynisch.

Drie uur eerder waren we stilletjes, zonder dat iemand het had gezien, het hotel uit geslopen. Ward had uitgelegd dat het hotelpersoneel, op verzoek van inspecteur Alves, waarschijnlijk extra alert op ons zou zijn. Niemand hoefde te zien dat we onze afspraak schonden; dat zou toch alleen maar verdacht overkomen. Wat zou het thuisfront denken als ze wisten waar we hier mee bezig waren, bedacht ik me opeens. Ze zouden ons voor gek verklaren, waarschijnlijk.

Ik werd uit mijn gedachten gerukt toen Ward de auto stilzette, Ik keek om me heen. Er was niets. Geen teken van een Toyota, of wat voor een auto dan ook. Toch stapte Ward uit.

"Kom, Ward zal iets hebben gezien", zei Guy, die zijn portier opende en de auto uit glipte. Ik zuchtte en volgde zijn voorbeeld.

"Wat zie je?", vroeg Guy aan Ward, die buiten speurend rond liep.

"We zijn dichtbij de ontknoping", zei hij raadselachtig. Ik had nauwelijks tijd om me te verbazen aan die uitspraak, want hij liet er meteen op volgen, "Ik heb een goed idee. Kom, openen jullie twee de kofferbak eens..."

Guy liep meteen naar het achtereind van de auto, waar ik al stond, "Kom, Jan, werk eens een beetje mee", zei hij. Ik vroeg me opeens af of hij eigenlijk wel echt de slimste van ons tweeën was, zonder te weten waarom ik dat dacht. Misschien omdat hij zo meeding in wat Ward wilde. Pas toen besepte ik dat ik Ward eigenlijk vanaf het moment dat hij onze hotelkamer was binnengestapt, niet had vertrouwd.

Maar dat besef kwam rijkelijk laat. Want toen Guy de kofferbak opende, keken we neer op het lichaam van onze vriend Bor. Hij was gebonden, had een prop in de mond, ademde zwaar en was bezweet over heel zijn lijf. Het duurde even voor hij ons herkende, maar in zijn ogen was mar één emotie te zien; angst. Onversneden doodsangst.

Het duurde seconden, misschien wel minuten, voor één van ons beide zijn ogen kon losrukken van Bor. Hij had flink gebloed uit een hoofdwond, waarvan het bloed de bekleding deels had

doordrenkt. Ik had hem nog nooit zo bleek gezien. Ik besepte dat ik helemaal nog geen kans had gehad om mijn excuses tegen hem te maken. Het maakte me opeens heel kwaad en ik draaide me in een ruk om.

Ward stond op vijf meter afstand met een pistool in zijn hand. De adem stakte in mijn keel. Daar stond hij, de man waarmee ik twee dagen geleden nog had gedoken, en hij hield me onder schot. Het moest niet gekker worden. Plotseling begreep ik dat hij degene was die Bor moest hebben overmeesterd en in de kofferbak had gelegd.

“En waar is Paul nu?”, wist ik met moeite uit te brengen, Ik merkte dat Guy probeerde de prop uit Bor’s mond te krijgen.

“Paul? Er is geen Paul! Nooit geweest ook!”, zei Ward.

“W-wat?”, haperde ik. Ik snapte er niets meer van.

“Guy!”, riep Ward.

Guy had Bor nog steeds niet weten te bevrijden van zijn mondprop en schrok op. Hij verstijfde toen hij het pistool in Ward’s hand zag. Bijna automatisch deed hij zijn handen omhoog, alsof hij teveel westerns had gezien als kind.

“Heel goed!”, sneerde Ward, “Doe jij ook maar fijn je whizkid-handjes de lucht in, Jan!”

Met tegenzin deed ik wat hij vroeg. Ik besepte dat we totaal aan hem waren uitgeleverd, zo hier midden in de woestijn. En opeens werd me duidelijker wat Ward van ons wilde. Van ons whizkids...

“In films is het gebruikelijk dat de slechterik aan het einde uitlegt hoe hij alles toch heeft klaar gespeeld”, zei Ward op conversatietoon, “Misschien moet ik dat ook maar eens doen. Uitleggen bijvoorbeeld hoe je als huurmoordenaar in een bomvol toeristenoord je drie doelwitten zo ver krijgt je gedwee te vergezellen de eenzame woestijn in. Met wat fijn acteerwerk dus! Of was mijn Paul te overdreven?”

“Oh, wat zijn we stom geweest”, siste Guy naast me. Hij was dus toch de slimste, want het duurde nog enkele momenten voor het tot mij doordrong. Ik zag het weer voor me; de barscène met Paul. Opeens besepte ik dat we Ward en Paul nooit samen hadden gezien. Jezus, een bril en een pot gel was genoeg geweest om ons om de tuin te leiden. En hoe moeilijk kon het geweest zijn Bor mee te lokken naar het parkeerterrein, hem een klap op zijn kop te geven en hem in de auto te gooien?

“Wil je Sirius? Je mag het hebben!”, brak ik uit, “Je mag alles hebben! Je hoeft er niet eens voor te betalen!”

“Betalen?”, lachte Ward, “Dat doet mijn opdrachtgever allang niet meer. Vroeger misschien, maar als je ziet in hoeveel rechtzaken Microsoft uiteindelijk verzeild is geraakt... Nee, dan is dit veel schoner!”

Ik moet toegeven dat ik Ward, of hoe hij ook echt heette, alleen maar met open mond kon aanstaren.

“En daarnaast”, voegde Ward achteloos toe, “hebben we jullie Sirius al lang. Er stonden tot voor kort alleen nog drie personen in de weg om dit ook echt te gaan implementeren in de Microsoft-technologie.”

“Nee”, kreunde Guy.

Ward hief zijn handen in verweer op, “Maar dat is allemaal van horen zeggen hoor, ik ben ook maar een eenvoudige huurmoordenaar...”

Ik begon nu echt te beseffen dat dit vreselijk verkeerd kon aflopen.

“Genoeg gekletst”, vervolgde Ward opgeruimd, “Als jullie nu zo vriendelijk willen zijn jullie vriend los te maken en dan met me mee te komen met die drie spades die in de kofferbak liggen? Het wordt tijd om te proberen of die methoden van de Navajo indianen echt werken.”

